

Indhold, skjøndt under to forffjellige Hoveddele, Love og almindelige kongelige Anordninger i den ene Deel og ministerielle Afgjørelser i den anden, saa vilde der altid være Stof nok til Bladets stadige Udgivelse, og at denne bør finde Sted, derom kan der ingen Tvivl være, naar man seer hen til, hvad der skal bekjendtgjøres i Bladet, idet det jo i mange Tilfælde vilde være skadeligt, at Bekjendtgjørelserne bleve forsinkede. Men forsaavidt Regjeringen ikke vil vedblive at udgive den billige Lovudgave, mener jeg, at det var hensigtsmæssigt at holde de to Tidender særskilte, skjøndt man ogsaa, hvis Regjeringen vilde vedblive at udgive den lille Udgave, var istand til, naar det Hele var i een Haand, at gjøre store Besparelser paa disse to Foranstaltninger, saa at der altsaa paa begge Sider kunde være megen Lettelse, naar blot Regjeringen havde begge Dele i sin Haand. Naar jeg nu har talt om, at det var Regjeringen, der skulde have Sagen i sin Haand, saa maa jeg dog være enig i, hvad jeg har læst i Landstingstidenden som udtalt af den ærede Minister, at han ikke syntes, at det var i sin Orden, at Regjeringen selv skulde optræde som Bladudgiver. Dette forekommer mig at være aldeles naturligt, men Sagen kan maafee ogsaa ordnes paa den Maade, som jeg nu skal tillade mig at udtale, uagtet Lovens Ord ere, som de her lyde. Det var vistnok det Rigtigste, at Regjeringen lod en Mand, helst en Privatmand, for egen Regning udgive denne Tidende, saaledes at Regjeringen blot havde Tilsynet med, hvor meget der maatte tages for de Bekjendtgjørelser, som skulde ind i den, og hvormange Friexemplarer der skulde leveres; men det forekommer mig, at det vilde være heldigst at lade denne Sag være en privat Foranstaltning under Regjeringens Ledelse, thi saa var man jo vis paa, at den ikke kostede Staten en Skilling. Jeg har aldeles ingen Tvivl om, at det for den, som satte denne Sag i værk, vilde blive et Foretagende, der kunde betale sig. Det, jeg forøvrigt vil sige om denne Sag, er, at jeg finder, at der er en Mangel derved, en Mangel, som jeg tror kunde udfyldes uden at gjøre nogen Skade, hvorimod der derved i

høi Grad kunde bidrages til at spare Regjeringen Skriversi og altsaa ogsaa bespare Penge, som nu maae gives til dem, der skulle skrive dette Meget, og til Porto for de udsendte Breve. Jeg kalder nemlig Portoen ogsaa en Udgift, uagtet disse Breve blive besørgede frit med Posten, thi Contoirholdet for de Embedsmænd, som besørge Posten, er naturligtvis ansat saaledes, at ogsaa hele denne Correspondance er indbesattet under deres Arbeide, idet Lederlaget for deres Arbeide bestemmes efter Massen af de Breve, de have at besørge. Hvad jeg troer, at der endnu kunde optages i Ministerialtidenden eller dette Regjeringsblad, som jeg synes, det burde kaldes, var Resolutioner paa Andragender, som maatte indkomme til Ministeriet. Naar man seer, paa hvilken Maade en Mand faaer Svar paa et Andragende, han indsender til Ministeriet, saa vil man vistnok indrømme mig, at det er noget i høi Grad Tids- og Kraftspildende. Naar en privat Mand indsender et Andragende til Ministeriet og omsider faaer et Svar derpaa, saa erholder han det jo paa den Maade, at Regjeringen sender sit Svar til Amtmanden eller i Kjøbenhavn til Overpræsidenten, og Amtmanden skriver da til Herredsfogden, denne igjen til Sognefogden og denne forkynder det saa for vedkommende Mand, naar det er paa Landet. Disse Breve bestaae jo i ordret at gjengive det samme Hovedindhold, men med en lidt forandret Begyndelse, saaledes, at der paa det ene Sted siges: Ministeriet har under den og den Dato tilskrevet Amtet saaledes; paa det andet Sted hedder det: Amtet har under den Dato tilskrevet Herredscontoiret saaledes, og Sognefogden bekjendtgjør da tilsidst, at ad alle disse mange forffjellige Veie er der omsider til Landsbyen kommet Efterretning om, at saaledes og saaledes vil det komme til at forholde sig med Vedkommendes Andragende. Hvad var nu simplere og naturligere, end om det var bekjendt for det hele Land, at vedkommende Mand, der havde havt Noget at andrage om, vidste, at han kunde læse Svaret derpaa i et offentligt Blad i nogle Linier; (Berg: Det kan vist ikke gaae!) Jo, det kan overmaade godt gaae. Der er Anliggender, som ere af den Art, at der